

Arrest

nr. 138 027 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 19 augustus 2014 tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24). De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 19 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19*ter*).

Op 31 augustus 2009 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19*ter*).

Op 13 augustus 2010 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 met bevel).

Op 28 september 2010 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19ter).

Op 9 maart 2011 werd er een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat het verblijfsrecht van zijn vader, in functie van wie de aanvraag gebeurde, op 29 november 2010 ingetrokken werd (bijlage 21).

Op 23 maart 2011 werd verzoeker door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 1 maart 2016.

Op 16 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om het duurzaam verblijfsrecht te bekomen.

Op 19 augustus 2014 nam verweerder de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 56 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 16-05-2014

door D. A., geboren te M. op [...], onderdaan van Marokko, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 42quinquies § 1 van de wet van 15-12-1980 of aan de afwijkingen op artikel 42quinquies die beschreven staan in artikel 42sexies van diezelfde wet.

Betrokkene heeft op 28/09/2010 een aanvraag gedaan tot het bekomen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Hij deed de aanvraag in het kader van de gezinshereniging met zijn vader D. A. M.

Op 23/03/2011 werd hij door de gemeentelijke autoriteiten in het bezit gesteld van de F kaart (geldig tot 01/03/2016). Intussen was echter op 09/03/2011 een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht d.m.v. een bijlage 21. Het feit dat deze beslissing tot op heden niet aan betrokkene ter kennis werd gebracht en hij hierdoor nog steeds in het bezit is van de F kaart, doet geen afbreuk aan de beslissing van 09/03/2011.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden, gesteld in artikel 42quinquies § 1 van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat het duurzaam verblijfsrecht wordt erkend voor zover betrokkene gedurende een periode van vijf jaar een ononderbroken verblijf in het Rijk heeft genoten op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1 van het K.B. van 08/10/1981.

Er dient derhalve vastgesteld te worden dat betrokkene niet voldoet aan deze voorwaarde waardoor het duurzaam verblijfsrecht aldus niet toegestaan kan worden.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42quinquies en 42sexies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 56 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel:

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“8.1. Op 19.08.2014 werd de bestreden beslissing tot weigering van duurzaam verblijf genomen. Artikel 56 Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 bepaalt: [...].”

Artikel 42quinquies Vreemdelingenwet van 15.12.1981 bepaalt:[...].

Artikel 42sexies Vreemdelingenwet van 15.12.1981 bepaalt: [...].

Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verbleef regelmatig in België in functie van zijn vader sedert 28.09.2010. Hij werkte, was ingeschreven bij het ziekenfonds en ingeschreven bij de gemeente in het vreemdelingenregister. Dat verzoeker nog steeds samenwoont bij zijn vader die eveneens legaal in het land verblijft sedert 8 jaar. Verzoeker beschikt over een ononderbroken verblijf van meer dan drie jaar. Verzoeker heeft recht op duurzaam verblijf vóór de vijf jaar omdat zijn economisch actieve vader gestopt is met werken ten gevolge van zijn pensioen.

Er is dan ook voldaan aan alle voorwaarden van het duurzaam verblijf zodat deze ten onrechte werd geweigerd.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

8.2. De gemeente onderzoekt de ontvankelijkheid van de aanvraag. Pas wanneer de aanvraag ontvankelijk is, wordt de aanvraag overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien de aanvraag werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker, volgens de gemeente, voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, zoniet diende de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard. Vooraleer het verblijfsrecht van verzoeker te weigeren diende de Dienst Vreemdelingenzaken ook rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België, en de banden met het herkomstland. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte met geen enkel van deze elementen rekening gehouden.

8.3. De bestreden beslissing of een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : “ [...]”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ouders, zus en minderjarige broer waarmee hij samenwoont onder hetzelfde dak. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat het gezin hem onmogelijk kan volgen. Verzoeker werkt ook alle jaren op een legale wijze. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij werkt hier dagelijks en verblijft hier sedert lange tijd. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. 8.4. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het duurzaam verblijf van verzoeker te weigeren.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 56 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient te worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* de artikelen 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quinquies, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid. [...]”

Artikel 42sexies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In afwijking op artikel 42quinquies wordt het duurzaam recht op verblijf alvorens de ononderbroken periode van vijf jaar verblijf verstreken is, toegekend aan de volgende categorieën werknemers of zelfstandigen, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° :

1° [...]

2° de werknemer of zelfstandige die op het tijdstip waarop hij zijn werkzaamheid staakt, de wettelijke leeftijd heeft bereikt waarop hij aanspraak kan maken op een ouderdomspensioen, of de werknemer die zijn bezoldigde werkzaamheid staakt ten gevolge van vervroegde uittreding, mits hun echtgenoot of partner bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, een Belgische onderdaan is.

De tijdvakken van onvrijwillige werkloosheid, die naar behoren zijn vastgesteld door de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en waarin de betrokkene wegens een aan hem niet-toerekenbare reden niet heeft gewerkt, of perioden van afwezigheid of onderbreking van de werkzaamheid wegens ziekte of ongeval, worden als tijdvakken van werkzaamheid beschouwd.

§ 2. De familieleden van de in § 1 bedoelde burger van de Unie verkrijgen eveneens een duurzaam recht op verblijf.

§3 [...]”

Artikel 56 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Het familielid dat geen burger van de Unie is dient het duurzaam verblijf aan te vragen bij het gemeentebestuur via de bijlage 22. Bij deze aanvraag moet het familielid alle bewijzen overmaken die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf, zoals voorzien in artikelen 42quinquies en 42sexies van de wet.

Het gemeentebestuur verklaart de aanvraag onontvankelijk door middel van de bijlage 23, indien het familielid niet gedurende minstens vijf jaar in het Rijk verbleven heeft op grond van de bepalingen van dit hoofdstuk, te rekenen vanaf de afgifte van de bijlage 19ter of bijlage 15, en hij evenmin de bewijzen overmaakt waaruit blijkt dat hij

1° ofwel een familielid is van een burger van de Unie bedoeld in artikel 55, tweede lid, 1°;

2° ofwel een familielid is van een overleden burger van de Unie die gewerkt heeft in Rijk, hetzij als werknemer, hetzij als zelfstandige.

In het andere geval maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister, die een beslissing neemt binnen de vijf maanden.

[...].

Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat niet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf is voldaan, wordt hiervan kennis gegeven door afgifte van de bijlage 24.

Indien de minister of zijn gemachtigde het duurzaam verblijf erkent of indien geen beslissing werd genomen binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de datum van afgifte van de bijlage 22, ontvangt de betrokkene de " duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9bis.

[...]"

Verzoeker voert aan dat verweerder geen rekening zou gehouden hebben met de duur van zijn verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland. De Raad moet echter vaststellen dat geen van de toepasselijke wetsbepalingen in deze vereiste voorziet. Mocht verzoeker hiermee de toepassing beogen van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dan moet de Raad vaststellen dat deze bepaling slaat op een beëindiging van een verblijfsrecht van een familielid van een unieburger maar niet op de weigering van het duurzaam verblijf.

Op deze grond kan de Raad geen schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aanvaarden.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker meent dat de artikelen 42^{quinquies} en 42^{sexies} van de Vreemdelingenwet zouden geschonden zijn, nu hij stelt sedert 28 september 2010 regelmatig in België verbleven te hebben. Zijn vader zou eveneens reeds 8 jaar legaal in het land verblijven. Verzoeker zou kunnen beroep doen op de bepalingen van artikel 42^{sexies} van de Vreemdelingenwet nu zijn economisch actieve vader op pensioen gegaan is.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing echter dat verzoeker op 28 september 2010 een aanvraag gedaan had tot het bekomen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van gezinshereniging met zijn vader, maar dat reeds op 9 maart 2011 een einde werd gesteld aan dat verblijfsrecht (bijlage 21). Verweerder motiveert eveneens dat verzoeker weliswaar in het bezit gesteld werd van een F-kaart op 23 maart 2011, maar dat het feit dat de bijlage 21 met beëindiging van verblijf op het moment van de thans bestreden beslissing nog niet ter kennis werd gebracht geen afbreuk doet aan de wettigheid van die beslissing van 9 maart 2011. Bijgevolg stipt verweerder aan dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van 5 jaar ononderbroken verblijf teneinde het duurzaam verblijfsrecht te verkrijgen.

De Raad moet vaststellen dat de stukken van het administratief dossier deze motivering ondersteunen. Verzoeker had maar een legaal verblijf op het grondgebied tussen 28 september 2010 (moment van de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn vader) en 9 maart 2011 (moment van het nemen van de bijlage 21). Hij had uiteindelijk maar recht op een F-kaart vanaf 1 maart 2011, maar de gemachtigde richtte op 9 maart 2011 een schrijven naar de stad Antwerpen dat de F-kaart diende ingetrokken te worden en de bijlage 21 diende betekend te worden. Het feit dat de stad Antwerpen dit heeft nagelaten

en zowel met de betekening van de bijlage 21 als met de intrekking van de F-kaart nog verschillende jaren heeft gewacht, doet hier inderdaad geen afbreuk aan.

De Raad vindt in het administratief dossier evenmin een ondersteuning van de bewering van verzoeker als zou zijn vader 8 jaar legaal in het land verblijven en langdurig economisch actief geweest zijn waardoor bijgevolg verzoeker een beroep had kunnen doen op de uitzondering op de termijn voorzien in artikel 42^{sexies} van de Vreemdelingenwet. Integendeel blijkt dat het verblijfsrecht van de vader van verzoeker op 29 november 2010 werd ingetrokken, hetgeen eveneens aanleiding gaf tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker zelf. Bovendien bleek dat verzoeker, ondanks de laattijdige betekening van de bijlage 21, toch van de beslissing op de hoogte was, minstens diens toenmalige raadsman. Er zit immers een "synthesedocument" van 15 maart 2011 van een telefoongesprek in het dossier tussen de gemachtigde en de toenmalige raadsman van verzoeker waaruit blijkt dat men overeengekomen was drie maanden met de betekening van de bijlage 21 te wachten "*tot de vader weer kan werken*". Er staat eveneens dat na drie maanden zou gecheckt worden of de vader een nieuwe aanvraag zou gedaan hebben. Vervolgens, drie maanden later, blijkt uit een document van 20 juni 2011 dat de gemachtigde de stad Antwerpen opnieuw heeft verzocht de bijlage 21 te betekenen aangezien de vader geen nieuwe aanvraag had gedaan.

Evenmin kan de Raad volgen dat uit het feit dat de gemeente de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde, hieruit zou moeten blijken dat verzoeker aan de verblijfsvoorwaarden heeft voldaan. Uit artikel 56 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat het de bevoegdheid is van de minister of de gemachtigde om vast te stellen of aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf is voldaan. Zelfs als de stad Antwerpen *in casu* diverse vergissingen heeft begaan, zoals o.m. de afgifte van de F-kaart nadat het verblijfsrecht was beëindigd, tast dit de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

Een schending van de artikelen 42^{quinquies} en 42^{sexies} van de Vreemdelingenwet of van artikel 56 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangenomen. Evenmin kan op grond van de aangehaalde argumenten worden vastgesteld dat verweerder geen rekening zou gehouden hebben met alle dienstige stukken, noch dat hij onredelijk heeft geoordeeld. Een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt bijgevolg evenmin aanvaard.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst enerzijds op zijn familieleven met zijn ouders, zus en minderjarige broer en anderzijds op zijn privéleven. Wat betreft zijn gezins- en privéleven stelt hij dat het verderzetten hiervan elders onmogelijk zou zijn omdat hij geen enkele band heeft met zijn herkomstland en zijn gezin hem onmogelijk zou kunnen volgen. Wat betreft zijn privéleven zou verzoeker hier al jaren op legale wijze werken en eveneens een sociaal netwerk uitgebouwd hebben. Opnieuw voert hij aan dat hij hier dagelijks werkt, reeds lang verblijft, zonder enige twijfel sterk geïntegreerd is en Nederlands spreekt. Door al deze elementen zou de bestreden beslissing compleet disproportioneel zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

Geheel ten overvloede vervolgt de Raad:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een

Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad merkt op dat een gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld. Er is *in casu* echter geen sprake van een partner of een minderjarig kind van verzoeker. De beoordeling van het gezinsleven ligt anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of naar analogie tussen andere volwassen familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Dit kan naar analogie ook op andere naaste familieleden toegepast worden.

In casu toont verzoeker nergens een band aan met zijn ouders, zus of minderjarige broer, die verder gaat dan de gewone affectieve banden, noch elementen die afdoende wijzen op een vorm van afhankelijkheid van die familieleden. Het feit dat verzoeker reeds lang in België woont en onder hetzelfde dak woont met familie, doet hieraan geen afbreuk en wijst op zich niet op een specifieke afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn familieleden of omgekeerd op een afhankelijkheid van de familieleden ten aanzien van verzoeker.

Bijgevolg aanvaardt de Raad geen gezinsleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd tussen de meerderjarige verzoeker en zijn familieleden, zodat geen verder onderzoek naar de proportionaliteit van een eventuele inmenging moet worden onderzocht en op deze grond geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoeker om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoeker *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven heeft aannemelijk gemaakt, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quinquies} en artikel 42^{sexies} van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

In casu is het legitiem doel dat met een beslissing tot weigering van duurzaam verblijf wordt beoogd de openbare orde, in de zin van de controle op de migratie op het grondgebied, zodat eveneens aan de legitimitateitsvereiste is voldaan.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die het privéleven betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het privéleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen

wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. *In casu* staat vast dat verzoeker nooit over enig langdurig verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoeker behoorde aldus te weten dat zijn situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Het feit dat verzoeker goed geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse taal spreekt, de Belgische normen en waarden zou delen en hier dagelijks zou werken, dat laatste is overigens geheel niet aangetoond, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad van State heeft overigens meermaals geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615)

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in zijn privéleven inhoudt.

Verzoeker kan geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken in het kader van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES